

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 209.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

qui sacerdotium nacti sunt, in laboribus ac religiosis exercitationibus versari iubet; quod nimirum ij qui subsunt, cum eos, quibus imperare licet, laborantes perspexerint, præ pudore ad fortitudinem strenuique animi officium prouocentur. Neque enim docentium oratio perinde animos acuere solet, ut vita & mores. At isti, non secus ac si ipsis loquendi duntaxat munus commissum fuisset, ab actione abstinent. Quos etiam proinde incessans ac profcindens diuinus Apostolus his verbis usus est, Qui prædicas non esse furandum, furaris. Atque item diuina sententia apud Ezechielem (id enim est quod, ut tibi exponerem, postulasti) Angelis iis, qui Ierofolymam supplicio affecturi erant, hoc imperauit, A sanctis meis incipite. Quod quidem etiam Apostolorum antesignanus his verbis transtulit, Tempus est ut incipiat iudicium à domo Dei. Si autem primum à nobis, quis finis eorum, qui nõ credunt Euangelio Dei? Consentaneum enim est, ut qui honore ac dignitate superiores sunt, hi quoque, si peccent, grauioribus etiam suppliciis muldentur.

Eidem. 209.

Cum adulterinus quispiam ac sacerdotio indignus imperium usurpat, tum verò imperij ornatus in inconditum quendam & inornatum statum migrat. Siquidem ita natura comparatum est, ut ad eius, qui præest, similitudinem, ij, qui parent, sese effingant. Quod quidem etiam in Eusebio, quemadmodum scripsisti, usu venit. Tantus enim & Sacerdotibus, qui sub ipsius imperio sunt, & reliquis subditis, vitij amor exarsit, ut qui aliunde veniunt, perennem lachrymarum materiam habeant tot tantorumque malorum spectaculum.

Eidem. 210.

Inexplebilis es, eos, ut apparet, amans, in quibus virtutis splendor elucet. Inexplebili enim affectu, quemadmodum audio, illud Psalmistæ canis, Mihi autem nimis

μάλιτα πάντων ἐν πόλεσι καὶ ἀσκήσειν εἶναι τοὺς βασιλευμένους. ἵν' οἱ ἀρχὴ μνηστοὺς ἐπιπέτην ἔξωσι, ποῦτος ποιοῦντας θεάμενοι, εἰς ἀνδραγαθίας ὑπὸ ἀρχῆς παραξύνονται. ὃ τοσούτον γὰρ λόγος, ὅσον ὁ τρόπος τῆς διδασκόντων, ὡς ἀδελφῆν πέφυκεν. οἱ δ' ἄσπερ τὸ λέγειν μόνον ἐμπισθύνεται, τὸ πράττειν ἀπέχονται, εἰς καὶ φιλοτεῶν ὁ μὲν θεῖος Σπυρίδης ἔφη. ὁ κηρύττων μὴ κλέπειν, κλέπει. ἢ δὲ θεῖα ψῆφος ἐν τῷ Ιεζεκιήλ, τοῦθ' ὄσπερ μαθεῖν ἐξήτησας, παρεκελεύσατο, τίς τιλὴ πτωλείαν μέλλουσιν ἐπιφέρειν τῆς Ιερουσαλήμ ἀγγελίοις, ὅτι τῆς ἀρχῆς μου ἀρχαῖα ὄσπερ καὶ ὁ κορυφαῖος τῆς Σπυρίδων μετέφρασεν εἰπὼν, κηρὸς τῶ ἀρχαῖου τοῦ κρίμα. ὅτι τὸ ἄκαρτὸν θεῶ. εἰ δὲ τῶν ἀφ' ἡμῶν, πῶ τὸ τέλος τῆς ἀπειθούντων τῶ τοῦ θεοῦ εὐαγγελίου. διχασμοὶ γὰρ τοὺς πῆ καὶ τῆ ἀξία ἱκανοῦντας τῆς, εἰ ἀμείψοιεν, καὶ ἐν ταῖς πτωλείαις πλεονεκτεῖν.

Τῷ αὐτῷ αβ.

Ὁταν νόθος τις, καὶ τῆς ἱερασίης ἀνάξιος, εἰς τιλὴ ἀρχῆν εἰσβιάσεται, τότε δι' ὅ τῆς ἀρχῆς κόσμος εἰς ἀνομίας μερίζεται. τῶ γὰρ ἀρχοῦντι ἐξομοιοῦσθαι πέφυκε καὶ τὸ ἀρχόμενος. ὃ δὲ καὶ ἐπὶ Εὐσεβίαν, ὡς γὰρ φασιν, συνέβη. τοσούτος γὰρ καὶ τῶν ὑπὸ αὐτῆς ἱερέων, καὶ τοῖς ὑπηκόοις ἐξήθη καὶ κίνας ἔρας, ὡς τῶν ἀλλὰ χόρην ἴκοντας, διακρίσειν ἑκάθεσιν ἀετιάν ἔχειν, τιλὴ τῆς τοσούτων κηκῶν θέαν.

Τῷ αὐτῷ σι.

Ἀπληροῦς εἶ, φίλων, ὡς εἶοικε, τοῦτος, οἷς ἢ τῆς ἀρετῆς συναγράφει φαιδροπῆς ἀκορέτως γούν, ὡς γὰρ πυνθάνομαι, ψάλλης σκεῖνο τὸ τοῦ μελερδῶν ἄσμα.